

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμούντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιὰκόσα δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ ἴ σ τ ὀ χ έ ρ ι .

Ἰουνίου δωδεκάτῃ,
τὸ μποῦκοτάζ φρυάττει.

Ὅμιλοῦν μαζί με τᾶλλα
καὶ γιὰ μιὰ φοικτὴ κροεμάλα.

Ποῦντος εἰκοσιτέσσερα καὶ χίλια κι' ἑκατό,
μέγα συλλαλητήριο καὶ μέσ' στὴ Βηρυττό.

ποῦ με κύρος ἀληθείας ὁμιλῶν εἰλικρινῶς
νὰ σὲ κάνῃ νὰ πιστεύῃς σ' ἓνα κι' ἄλλο γεγονός.

Π. — Γιατί τρέχεις ἄνω κάτω;
Φ. — Περικλῆ, μὴ μ' ἐρωτᾷς.
Π. — Κάτι φαίνεται γυρεύεις, κάτι φαίνεται ζητᾷς.
Φ. — Μπορεῖς νάβρῃς τί γυρεύω;
Π. — Μήπως μάντις εἶμαι τάχα
γιὰ νὰ ξέρω τί γυρεύεις;
Φ. — Ἦθελα, βρε μποῦφο, νάχα
ἓνα μάντιν νὰ μαντεύσῃ παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον,
κι' ἂν θὰ γίν' ἡ Ρωμαιοσύνη πολιτεία τῶν ἀγγέλων.

Μάντιν, Περικλῆ, ζητῶ
νὰ μαντεύσῃ τὸ καὶ τό.
Μάντιν θέλω νὰ μοῦ πῇ
γιὰ τὸ κράτος τῶν γιγάντων
ποῦ θὰ φθάσῃ τέλος πάντων
μὲ τὴν νέα προκοπή.

Ἕνας μάντις, ποῦχει γνῶσι,
θέλω νὰ με βεβαιώσῃ
ἂν δὲν εἶναι πρώτης ψέμμα
πῶς τὰ ᾔχασε τὸ Στέμμα
μὲ τὸν κύριον Ζορμπᾶ...
Π. — Δὲν πιστεύω... μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ!

Φ. — Θέλω νὰ μοῦ πῇ με κύρος ἂν δὲν εἶναι παραμύθια
πῶς ἀρρώστησε σ' ἀλήθεια,
καὶ γιὰ τοῦτο με τοὺς ἄλλους
δὲν συνέφαγε σ' τὸ γεῦμα..
θέλω σ' τοὺς παρόντας σάλους,
ποῦ κυριαρχεῖ τὸ ψεῦμα,
ἓνα μάντιν ἀψευδῆ,
κι' ὅχι λάλον κι' εὐφραδῆ,

Π. — Ἄδικα θαρρῶ πῶς ψάχνεις... καὶ σὲ πόλεις καὶ βουνὰ
τέτοιο μάντι, Φασουλῇ μου, δὲν τὸν βρίσκεις πουθενά.
Φ. — Θὰ τὸν εὔρω...
Π. — Δὲν τὸν βρίσκεις σ' τὰς παρούσας περιστάσεις.
Φ. — Θὰ τὸν εὔρω, Περικλέτο, θὰ τὸν εὔρω καὶ θὰ σκάσῃς.

Π. — Κι' ἐγὼ τέτοιο μάντι θέλω
νὰ τοῦ βγάλω τὸ καπέλο,
μὰ δὲν βρίσκεται κανένας
μὲ μῦθὰ καὶ σφᾶς φρένας.

Φ. — Ἦθελα με τὰς μαντείας μάντεως ἀληθεστάτου
ἀσφαλέστατα νὰ κρίνω
καὶ τὸ γεγονός ἐκεῖνο
τοῦ κυρίου Κλαουδάτου,
ποῦ βαρκάρηδες γιὰ τοῦτον μῆχαν' στὸ Ρουμανικό,
κι' ἔγιν' ἓνα ξαφνικό.

Μάντιν, Περικλῆ, ζητῶ
νὰ με βεβαιώσῃ τώρα
ποῖα καινούρια θάλλῃ μπόρα
γιὰ τὸ γεγονός αὐτό.

Ἀνατολὴ καὶ Δύσις ἄνω κάτω,
καὶ τὸν Τραϊανὸ τὸν ἐμπλοκάρανε
κι' ἐπῆρανε ποῦ λές τὸν Κλαουδάτο,
καὶ γιὰ τὸν Πειραιᾶ τὸν ἐδαρκάρανε.

Καὶ τῶν Τραϊανῶν τὰ νέα θέμματα,
ποῦ πάντοτε σιγαίνονται τὰ ψέμματα,
ἀρχίσανε νὰ κόβουν καὶ κούρσις
καὶ φοβεραῖς νὰ βγάζουνε φατούραις.

Καί με τοὺς Νεοτούρκους ἐξεμάνη
κι' ἡ παλαιὰ μας σύμμαχος... τί νόστιμο!..
καὶ τώρα ποῖος εἰσεύρει κι' οἱ Ρουμάνοι
πόσα θὰ μᾶς γυρέψουνε γιὰ πρόστιμο.

Μὲ τὸ μένος, Περικλέτο, κάθε φλογεροῦ βαρκάρη,
μὲ τὰ νέα μας τὰ φιάσκα,
ἐσηκώθη' στὸ ποδάρι
κι' ἡ Ρουμάνια Τραγιάσκα.

Ἄκου, Περικλῆ μουφλούζη,
πῶς ἀδρότατα μᾶς λούζει
ὡς ἐκ περισσοῦ κι' αὐτῇ,
φιλενάδα λατρευτῇ.

Ἐτοιμάσου, βρε κασίδη,
γιὰ τὸ νέο τὸ θρισίδι,
ποῦ θὰ πέση' στὴν Γραιταία,
ποῦ κι' ἀφύγως κι' εὐγενῶς
δέχεται τοῦ καθενὸς
κάθε μπάτσο καὶ κλωτσία.

Νέα συμφορὰ' στὸ κράτος
ἐγινε κι' ὁ Κλαουδάτος.
Κάθε Δύναμις προστάτις, κάθε τόπος, κάθε χώρα
τί λατρεία ποῦ τῆς ἔχει τῆς Ἑλλάδος τώρα τώρα,
καὶ δὲν παύει νὰ τῆς λέγῃ: μάγια μούχεις καμωμένα
καὶ τρελλαίνονται γιὰ σένα.

Βούλωσε ταῦτ' αὐτὸ μὲ δοῦλα...
τί θὰ τῆς εἰποῦν ξανά,
ἐποῦ μὲ τὰ πεινὰ
κλωτσο νὰ τοὺς δώσ' ἡ μούλα.

Μάντιν, Περικλῆ, ζητῶ...
λένε καὶ' στὴ Βηρυττὸ
πῶς νταῖδες Τουρκαλάδες ἐσηκώθηκαν' στὸ πόδι
κι' εἶπαν τάδε τὰ φρικώδη:

Πῶς θάλλθοῦνε' στὴν Ἀθήνα γιὰ περίπατο καὶ τοῦτοι,
καὶ τὸν Βασιλῆα θὰ πάρουν νὰ τὸν πᾶνε' στὸ Βεροῦτι,
κι' ὑποκάτω τῆς σημαίας τοῦ Μωάμεθ τῆς πρασίνης
θὰ κρεμάσουν τὴν Κορῶνα τῆς ἀπίστου Ρωμηοσύνης.

Κι' εἶπε κι' ἕνας μὲ σαρίκι
καὶ μὲ μούρη σὰν ντολμὰ
πῶς' στὸν λέοντα τολμᾷ
ν' ἀντιτέκη τὸ ποντίκι.

Π. — Βρε Φασουλῆ μου, τί μοῦ λές;
Φ. — Ἐχουν πολὺ σεκλέτι,
καὶ φαίνεται πῶς τῶβ' αὐτὸν ἀμέτη μωαμέτη
νὰ δάλουνε θηλεζὰ
' στὴν Ροῦμ τὸν Βασιλῆα.

Τέλειωσε, δὲν τὴν γλυτόνει... κι' ἂν ἐπέμβουν συγγενεῖς
ἐλεος γι' αὐτὸν δὲν ἔχει, δὲν θὰ γίνῃ καμμιὰ χάρις,
ἀπὸ τοῦτους δὲν τὸν σώζει καὶ Γεώργιος κανεῖς
τῆς μεγάλης Ἀλδινόης, οὐδ' αὐτὸς ὁ καθ' αἷμα.

Π. — Τί κρεμάλεις εἶναι τούτοις, τί δεινὰ δεινῶν μεγάλα!
ὅμως, βρε κρεμανταλᾶ,
γιατὶ σώνει καὶ καλά
θέλουν μέσα' στὸ Βεροῦτι νὰ τοῦ στήσουνε κρεμάλα;

Δὲν νομίζεις περιττὸ,
Φασουλῆ μου, τέτοιο κόπο
νὰ τὸν πᾶν' στὴ Βηρυττὸ;
πῶς μὲς' στὸ δικό του τόπο
δὲν κρεμοῦν τὸν Κορῶνα;
' Ρώτησε τὸ Κομητάτο.

Φ. —
Κι' ἐγὼ σκέπτομαι μὲ τοῦτο τὸ κεφάλι τὸ ξερὸ
μ' ἤπως εἴρω καμμιὰ λύσι, μὰ τοῦ κάκου, δὲν' μπορῶ.

Ἐγινε κι' ὁ Μουσουλμάνος Ταρταρίνος εὐφραδῆς,
μὰ φαντάσου, βρε τσιφούτη
τὴν Κορῶνα μας νὰ' δῆς
κρεμασμένη' στὸ Βεροῦτι.

Καὶ νὰ τρέχουν Οὐλεμάδες καὶ Σοφτάδες μὲ καθούκια,
καὶ σφικτὰ χειροπιασμένοι
ν' ἀλαλάζουν φρενιασμένοι
μ' ἀλαλάζοντα μπουλούκια.

Κι' αἰμοβόρα Χανουμάκια
μὲ πασοῦμα καὶ γασμάκια
νὰ χορεύουν γύρω γύρω' στὸν μεγάλο κρεμασμένο
μὲ χωρὸ σεληνιασμένο.

Καὶ νὰ' βρίζουν τοῦ Γκισοῦρη
τὴν Κορῶνα τὴν τρανή,
καὶ νὰ πέρνουνε γιὰ γοῦρι
τῆς κρεμάλας τὸ σχοινί.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ μέγα κάζο κάθε Δύναμις προστάτις,
ποῦ δὲν εἶναι' στὰ σωστά της,
νὰ τὰ χάσῃ, νὰ σαστίσῃ, καὶ νὰ σταυροκοπηθῇ,
καὶ τὸν Πρέσβη της νὰ στείλῃ
θυμωμένο' μπρὸς' στὴν Πύλη
νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Τέτοια καὶ' στὴ Βηρυττὸ
σκουίζουν γιὰ τὸν Βασιλῆα
τὰ λυσσάρικα σκυλιὰ,
ποῦ μοῦ φέρνουν ξερατό.

Π. — Πάψε πιά, βρε Φασουλῆ μου, καὶ πολὺ μὲ συγχνέις.
Φ. — Μάντιν, Περικλῆ, γυρεύω, μὰ δὲν φαίνεται κανεῖς.
Π. — Κάποιος ἔρχεται σὰν μάντις...
Φ. — Ποῦνα;

Π. — Νάτος... κύτταξέ τον.
Φ. — Τάχα μάντις νάναί τοῦτος; ... ἐν τοσοῦτῃ φώναξέ τον.
Φ. — Τάχα μάντις νάναί τοῦτος; ... ἐν τοσοῦτῃ φώναξέ τον.

**Ὁ Τειρεσίας ἔρχεται' εἰδὼ πέρα
μαζὶ μὲ τὴν Μαντῶ τὴν θυγατέρα.**

Π. — Νάτος... πηγαίνει' στὰ στραβά...
φαίνεται σὰν ἀόμματος,
κι' ἕνα κορίτσι τὸν τραβᾷ,
ποῦναί σπουδαῖος κόμματος.

Φ. — Ποῖος εἶσαι σὺ, ποῦ τὰς κλεινὰς πατεῖς τὰς θαυμαστὰς;
Τ. — Ἐγὼ μ' ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς, ὁ μάντις Τειρεσίας.
Ἀμέτρητος ἐπέρασε καὶ πανδαμάτωρ χρόνος,
καὶ τώρα μ' ἔφερε' στὸ φῶς ὁ Γιάγκος ὁ Σδορῶνος,
οἰστρήλατος ἀληθινὰ τῆς ἐπιστήμης μάντις
κι' ἕνας τῆς ἀρχαιότητος σωστὸς ἱεροφάντης.

Φ. — Μάντι, καλῶς σὲ βρήκαμε, μάντι, καλῶς μᾶς βρήκα.
Π. — Μάντι κι' ἐμεῖς γυρεύαμε, καὶ σὺ' μπροστά μας βρήκα.
Φ. — Σ' εὐχαριστοῦμε, μάντι μου, καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Τ. — Ἀπὸ τὸ νέον Ἀντιὸν τῆς Ἰταλίας φθάνω,
καὶ νὰ μαντεύσω καὶ γιὰ σὰς μὲ ζῆλον ἐπροσπάθησα
καὶ' στ' ὀρνιθοσκοπεῖον μου τὸ παλαιὸν ἐκάθισα.

**Ἐμπρὸς' αὐτῶν Νεολύκων τὸ θηριῶδες μένος
φαίνεται σὰν ἀνάνη κι' ὁ μπόγγας ὁ κλεισμένος.**

Φ. — Λέγε λοιπὸν τί πέπτωται γιὰ μᾶς τοὺς καλοτύχους.
Τ. — Φωνὰς ἀγνώστους ἤκουσα καὶ φθόγγους κακοῦ χόους
παντοδαπῶν ὀρνέων
' στὴν γῆν, τῶν Ἀθηναίων.

Τί ξαφνικὸ μεγάλο!
κρότος περὺγων ἤχει,
κι' ἔμπηγε τὸνα' στ' ἄλλο
τὸ φονικό του νύχι.

Σιμῶν' στοὺς βωμούς, πλὴν θαῦμα τῶν θαυμάτων!..
δὲν ἔλαμπε τὸ πῦρ ποσῶς ἐκ τῶν θυμάτων,
καὶ τῶν μηρῶν τὸ πάχος ἀνέλυε καὶ τοῦτο
κι' ἔπεφτε μὲς' στὴ στάκτη κι' ἐκάπνιζε κι' ὕψουτο.

Φ. — Καὶ τί δηλοῦν αὐτά;
Τ. — Πῶς λείπουνε λεφτά.
Φ. — Κι' οἱ φθόγγοι τῶν ὀρνέων;
Τ. — Φτώχεια καὶ τῶν γονέων.

Π. — Μάντις φαίνεσαι θρασὺς.
Τ. — Ἀλλὰ τίνας εἶσθε σεις;
Φ. — Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθ' ἕνας νέτος σκέτος,
φαμπαρόνοι τῆς Ἀθήνας, περὶ πάντων φλυαροῦντες,
καὶ καθ' ἕνα καὶ δι' ἕνα στάσιν ἄψογον τηροῦντες.

Π. — Γι' αὐτὴν τὴν στάσιν πάντοτε μὲ κόμπον ἐπαιρόμεθα
κι' ἄς οὐρλιάζουν γύρω μας λυσομανοῦντες σκύλοι,
καὶ μένει μόνος φόγος μας πῶς διαμαρτυρόμεθα
μὲ τόνον' στὰς Προστάτιδας καὶ' στῆς Σταμπόλ τὴν Πύλη
γιὰ τόσους μπάτσους καὶ κλωτσιαῖς, ποῦ κάθε τόσο τρώμε...
Τ. — Ὁ καραγκιόζη Φασουλῆ καὶ Περικλέτο μῶμε,
χαίρω πολὺ, ποῦ πρώτους σᾶς' στὸν ἐρχομὸ μου' ὀρσοῦ...
Φ. — Μὰ τὸ κορίτσι τί κρατεῖ μέσα σ' αὐτὸν τὸν δίσκο;
Τ. — Τὰ σύνεργα τῆς μαντικῆς τὰρχαία, τὰ μεγάλα,
τοὺς κλήρους κι' ὅλα τὰλλα.

Π. — Καὶ τί εἶναι τοῦτο τὸ ραβδί;
Τ. — Σ' ἐμὲ τὸν ὀδοιπόρο
αὐτὸς ὁ Ζεὺς ὁ Λύκειος τὸ πρόσφερε γιὰ ὄψω.

Καὶ τώρα μὲς' στὸ χάλι σᾶς
φθάνω μὲ τὸ παιδί μου,
νὰ σπᾶσω' στὰ κεφάλι σᾶς
τὸ μαντικὸ ραβδί μου.

Ἐμπρὸς' ἐμπρὸς' προχώρει,
Μαντῶ, καλὴ μου κόρη,
καὶ πᾶμε' στοῦ Γιαννάκη νὰ φάμε καμμιὰ πᾶστα,
μὰ πρόσσεχε, καὶ μὲν... καλὰ τὸν δίσκο βάστα,
μήπως Ρωμηὸς κανένας μὲ τρόπο σοῦ τὸν πάρη
καὶ τρέξῃ καὶ μ' αὐτὸν
ὅς ποδῶν προστάτων,
κι' ἐλέους σκεῖος γίνῃ καὶ δίσκος διακονιάρη.

Ἐστὴν ἀφογον πατρίδα
τὰ μάτια σου γαρίδα,
μήπως κι' αὐτὸς στὰ χέρια πέσῃ τῆς Ρωμηοσύνης
καὶ καταντήσῃ δίσκος τῆς ἐλεημοσύνης.

Μαν. — Πηγαίνωμεν πηγαινόμεν, ἀγαπητὲ πατέρα...
ἐν τούτοις βλέπω πῶς πολὺ μοῦ ρίχνοντ' ἐδῶ πέρα.

Μόλις ἐφθάσαμεν κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ νέον Ἀντιον
στὸν τόπον τὸν γιγάντειον,
ποῦ λέγεται φυτώριον Παυσανίων σπουδαῖον,
τὴν προσφιλῇ σου τὴν Μαντῶ
εὐθὺς τὴν πῆρε στὸ κοντὸ
πληθὺς ἐρωτιδέων.

Καὶ τρέχουνε κοντὰ
καὶ σκούζουν μὲ σεβντὰ
στὴν μάντιδα Μαντῶ:
ταιντό, μωρὲ ταιντό,
φουστάνι σου κοντό,
σὰν μερικαῖς Σιλφίδες,
ποῦναι στῆς Ἀλυσσίδες.

Τοῦ μάντεως πικντοῖαι γὰρ τοὺς Ρωμηοὺς μαντεῖται.

Τ. — Φέρε με τυφλόν, ὦ κόρη,
στὴν κοιτίδ' αὐτὴν τῶν φῶτων
καὶ τῶν λάλων τῶν εὐγλώττων,
ποῦ λαλοῦν πολλοὶ κοκάραι.

Μαν. — Δὲν τοὺς λές, καλὲ μπαμπά,
τίποτα περὶ Ζορμπά,
περὶ κρίσεως ἐν γένει;

Π. — Ἐλα πές μας τί θὰ γένῃ.

Φ. — Ὁ Θεοτόκης τάχατε, τί κάνει στὸ Παρίσι;
τάχα τὸν κύριον Πισσὼν κι' αὐτὸς θὰ τὸν γνωρίσῃ;
τάχα θὰ φύγουν σύννεφα κατὰμαυρα σὰν πίσσα;
τάχα θὰ παύσῃ τοῦ Πισσὼν ἡ Τουρκολάτρις λύσσα;

Γὰρ τὴν Ἐθνοσυνέλευσι θὰ γίνουν ἐκλογαῖς;
θὰ βγάλῃ νέο πρόγραμμα κάθε παλῆδος γεγῆς;
Ἄνδρες στὸ μέλλον δὲν θὰ βγοῦν σὰν τῶρα λιμαδόροι;
λέγε λοιπόν, ποῦ νὰ χαρῆς τὴν ὡμορφὴν σου κόρη.

Π. — Τὶ βουδαμάρα σ' ἐπίασε, καϋμένη Τειρεσία...
μᾶς ἔσκασες ἀληθινὰ μ' αὐτὴ τὴν ἀφασία.

Τ. — Κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ σὰς κυβερνοῦν
χωρὶς νὰ ξέρουν γιάντα,
τυφλοὶ τὰ τ' ὦτα, τὸν τε νοῦν,
τὰ τ' ὄμματα, τὰ πάντα.

Φ. — Αὐτὸ τὸ ξέρομε κι' ἐμεῖς, λέγε μας τίποτ' ἄλλο.
Τ. — Εἶναι καλλίτερα γὰρ σὰς μὴτ' ἔνα γρῦ νὰ βγάλω.

Π. — Τάχα θὰ ἔροῦμε δάνειο, τάχα θὰ ἔροῦμε πόρο;
τάχα θὰ δοῦν τὰ μάτια μας λιγάκι μπάρμπα-ντόρο;
Τάχα θὰ σχολιάζωμε γραπτῶς καὶ διὰ γλώσσης
τοῦ Γκρέυ τὰς δηλώσεις;

Θὰ μᾶς φαιδρύνουν τάχατε καὶ μ' ἄλλας νεωτέρας;
τὰ τῆς ἐκκαθαρίσεως ποῖον θὰ λάβουν πέρα;

Τ. — Ὡ τῆς ἐκκαθαρίσεως τῆς ἐκκαθαρίσεως
δλοῦς τοὺς καθαρίσαντας καὶ τοὺς καθαρισθέντας,
καὶ σ' ἔνα καθαρτήριον πατόκορφα λουσαῖς
τοὺς σὲ λουτήρας καθαρμοῦ μηδέποτε λουσθέντας.

Ὅποια λύπη,
ὁποῖος πόνος,
θὰ γίνουν κήποι
νέοι Κλαυθμῶνος.

Ἀκούω σύνοφρος καὶ νῦν
ὀρνέων δύσηχον φωνήν,
Ὡ φῶς ταμείων φωτεινῶν
πῶς σκότος ἐγίνες τινῶν,
περιπεσόντων ἐν πολλαῖς κοιλιακαῖς λιγούραις;

Φ. — Τί λέει, Περικλέτο μου;

Π. — Βαθειαῖς ἐλληνικούραις.

Φ. — Μ' αὐτὰ ποῦ λέει τάχα τί θέλει νὰ μᾶς πῇ;

Π. — Μῆτε μ' αὐτὸν τὸν μάντι δὲν εἶναι προκοπή.

Φ. — Τάχα θὰ γενῇ κι' ὁ Πάπας Οὐλεμάς, Μουφτής, Δερεβάν
κι' ἡ σταυροφοροῦσα Δύσις
θὰ φωνάζῃ στὴν Τουρκία, τὴν φεσάτη τὴν λυσσάρα;
τέζα τοῦρλα τὴ φεσάρα;

Π. — Τάχα θὰ γίνῃ σύμβολον καθ' Εὐρωπαίου Καίσαρος
τὸ φοβερὸ Σαντζάκ Σερίφ καὶ τοῦ Σεφκέτ ὁ φέσαρος,
κι' ἡ Ρωμηοσύνη, ποῦ γινε τῶν προστατῶν κουρέλι,
θὰ λέγεται καὶ τοῦ λοιποῦ κυρία δὲν μὲ μέλει;

Τ. — Δίχως οἰωνῶν σημεῖα, δίχως οἰστρους μαντικῶς,
μόνον ἀπ' αὐτὰ ποῦ δλέπει στὸ Ρωμαῖκο κι' ἀκούς
εὐκολώτατα μπερεῖς νὰ μαντεῖσῃς τί θὰ γίνῃ
καὶ σ' αὐτὴν τὴν Ρωμηοσύνη.

Φ. — Μὰ δὲν σοῦ λένε τίποτε τὰ μαντικὰ σημεῖα;

Τ. — Λένε πῶς πάντα θάχτετε στοργὴν πρὸς τὰ Ταμεῖα
κι' ὅταν περὶ στὴν γενοικὴν κι' ἀνήσυχόν σας κοῦσαν
μόνον γι' αὐτὰ θ' ἀλλάξετε τὴν ἀφογὸν σας στάσιν.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐστῆθη, καὶ σύννεφ' ἀπὸ σκόνῃ
τὸν Τειρεσία τὸν τυφλὸν τὸν κάνουε καὶ βλέπει,
καὶ τὸ ραβδί τὸ μαντικὸ στὸ χέρι του φουκτόνει,
καὶ δίνει καὶ στοὺς ὀφ' ἐλπίδας, ποῦ δάξουν καὶ στὴν τῶν)

(Κι' ἡ κυρά Μαντῶ μὲ χάρι
τραγουδοῦσε στὸ ζευγάρι
τοῦμπα τοῦμπα τὸ λεγέني,
τοῦτο ποῦπαμε θὰ γένῃ.)